

Solidárnost závazku žalovaných vychází ze zjištění odvolacího soudu, že se žalobkyni zavázali všichni tři žalovaní jako jednotná osoba k vrácení zápůjčky (§ 891 obč. zák.).

Zdali žalovaní jsou vůči žalobkyni zavázáni jako přímí osobní vypůjčitelé, či jen proto, že kostelní stavební výbor zavázati nemohli, ježto mu scházela způsobilost býti podmínkem práv a závazků, jest věcí právního posouzení. Úkolem žalobcovým jest jen vyličití skutkový stav, právní subsumpce jest věcí soudu.

Zdůrazňují-li dovolatelé, že si byla žalobkyně vědoma toho, že neexistuje právní podmět, jménem jehož žalovaní jednali, zapominají, že si toho stejně byli vědomi také oni a že přece zápůjčku ujednali a přijali, jednaly tedy obě strany na vlastní vrub a bude věcí žalovaných, jak se s ostatními členy stavebního výboru vypořádají (rozh. č. 7450 Sb. n. s.).

Čís. 17268.

Kdo se před koncem dražby vzdálil, nemá oprávnění k rekursu proti usnesení o příklepu, bylo-li mu oním vzdálením zabráněno podati včas odpor proti udělení příklepu.

(Rozh. ze dne 30. září 1938, R I 986/38.)

Rekursní soud odmítl rekurs povinné, podaný proti usnesení exekučního soudu o udělení příklepu vydražiteli exekučně prodané nemovitosti. **Důvody:** Usnesení, jímž se uděluje příklep, může napadnouti rekusem jen ten, kdo byl přítomen při dražebním roku a měl býti tázán. Oprávněny k rekursu pro vady uvedené v § 184 ex. ř. jsou jen ty osoby, které pro ony vady marně podaly odpor. Podle dražebního protokolu byl při vyvolání dražby přítomen za povinnou František H., který navrhl zastavení exekuce, protože dražební vyhláška nebyla vyvěšena na obecní desce v obci Č., avšak poté ještě před vyzváním k prodávání se vzdálil a již se nevrátil. Proti udělení příklepu nebyl odpor podán. Není tudíž podle § 187, odst. 1, ex. ř. přípustný rekurs povinné proti udělení příklepu. Na vady vytčené v § 184 č. 2, 3, 4. a 6 ex. ř. má sice i rekursní soud míti zřetel podle § 186 ex. ř. z moci úřední, avšak jen tehdy, nabyli-li vědomosti o uvedených vadách z přípustného opravného prostředku (rozh. č. 11673, 12512 Sb. n. s.). Bylo proto rekurs odmítnouti podle § 526, odst. 2, c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Podle § 187, odst. 1, ex. ř. může býti usnesení, jímž se příklep uděluje, napadeno jen tím, kdo mezi jiným byl při dražebním roku přítomen a měl býti tázán, zda odpor podává.

Podle ustanovení § 182, odst. 1, ex. ř. má se tato otázka státi po konci dražby; je tedy mezi jiným podmínkou oprávnění k rekursu, aby byl stěžovatel po konci dražby při dražebním roku přítomen. Vzdálil-li se však před tím a bylo-li mu tímto vzdálením zabráněno včas vznést odpor, pozbývá práva k rekursu (min. sprav. k § 187 ex. ř., 3. prosince 1897 čís. 25.801 č. 44 min. věst.).

Poněvadž — jak z protokolu o dražbě vysvítá — stěžovatelčin zastupce při skončení dražby přítomen nebyl, není stěžovatelka podle ustanovení § 187, odst. 1, ex. ř. oprávněna k rekursu a právem rekursní soud její rekurs odmítl.

Co do povinnosti rekursního soudu míti na tvrzenou vadu zřetel z moci úřední, poukazuje se na správné odůvodnění rekursního usnesení, které je ve shodě se stálým rozhodováním nejvyššího soudu (Sb. n. s. č. 9196, 11673, 12512, 13507 a j.).

Čís. 17269.

Na zápůjčky osob, které nejsou členy všeobecně prospěšných stavebních a bytových sdružení, se nevztahuje předpis § 3 vládn. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n. a nelze proto pro ony zápůjčky povolití řečenému sdružení příročí podle uvedeného předpisu.

(Rozh. ze dne 5. října 1938, Rv I 2191/37.)

Žalobkyně, která se nestala nikdy členkou žalovaného obecně prospěšného stavebního družstva rodinných a nájemních domků, zapsaného společenstva s ručením omezeným v T., se ucházela o byt v domě žalovaného družstva. Přihlášku žalobkyninu vzalo žalované družstvo na vědomí, žádalo však složení polovice stanoveného stavebního příspěvku ve výši 1.500 Kč za každou požadovanou místnost, počítajíc v to i kuchyň. Žalobkyně složila celkem částku 9.000 Kč a stavební vklad měl jí býti ihned vrácen, jakmile se z bytu vystěhuje. Proti žalobě, kterou se žalobkyně po vystěhování z domu žalovaného družstva v březnu 1934 domáhala na žalovaném zaplacení nedoplatku 8.700 Kč s přísl., namítlo žalované družstvo předčasnost žaloby a nemožnost plnění, poněvadž nemá na vrácení vkladu úhrady a ministerstvo sociální péče z toho důvodu zakázalo žalovanému výměrem ze dne 7. května 1934 a 9. února 1935 výplatu stavebních příspěvků. Žalobě vyhověly co do částky 7.140 Kč s přísl. soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje toliko dovolací důvod podle § 503 č. 4 c. ř. s., a to jen potud, pokud odvolací soud vyslovil právní názor, že na zažalovanou pohledávku nelze vztahovati výměr ministerstva sociální péče